

Fúvóka

PRÓZA - LXI. évfolyam, 5. szám, 2017. február 3.

Elfordulsz, a partot nézed, az üres strandot, ami nyáron biztosan egészen más, ez a város nem ugyanaz télen, mint nyáron, itt semmi se ugyanaz télen, mint nyáron, az emberek se. Most már nincs egészen tél, de még nyár sincs, hogy az milyen, azt nem fogod megtudni. A part mentén mész, a fagyos homok ropog a lépeseid alatt, magad elé nézel, a földre, a homokra. Egy helyen jéglemezeket lökött partra a szél, rézsutosan a homokba ékelve állnak, olyanok, mintha bordák volnának, mintha lefoszlott volna róluk a hús, mélyen a homokba fúródtak, ahogy a legszélsőt megérinted a bakancsod orrával, mind megmozdulnak, a jégcsontváz roppanva vonaglik egyet, a mellkasodban érzed.

Megint a víz felé fordulsz, a szirtfokon túl vagy, ez már nem az öböl, a szél itt már felszakította a jeget, a víz szürkén hullámszik, recsegteti a jégtáblákat.

Nézed, a dallam jut eszedbe, elmosódott és pontatlan, idegesítő.